

שיעורי הגר"א עוזר שליט"א

בענין:

פורים קטן

- חלק ב' -

- ר"ב (ב) -

נמסר בש"ק פרשת כי תשא ה'תשע"א

נכתב בידי: הרב יוסף בן ארזה שליט"א
עימוד: תמנתי עיצוב גרפי

יה"ר שיקויים בנו "ליהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר".

בברכת פורים שמח
המארגנים

לקבלת השיעורים באימייל יש לכתוב בקשה לתמנתי:
timnal@zahav.co.il

פורים קטן (חלק ב')

(מגילת תענית לענין פורים; בדין ימים שלפניהם)

ועיקר הסברא כבר שמענוה מדברי המרדכי אלא שנטה ממנה, שכתב (מגילה תשפד) בהא דאמרו דלענין הספד ותענית זה וזה שוין, היינו רק קודם שבטלה מגילת תענית [שאז אסורים בראשון מחמת מגילת תענית, הגם שאין בהם מצוות הפורים וכו"ל] אבל כיון שבטלה מגילת תענית והותרו כל הימים, אין אסורים בהספד ותענית אלא חנוכה ופורים אבל י"ד דאדר-ראשון דלית ביה פרסום ניסא ולא מקרא מגילה, לא עדיף משאר מגילת תענית ומותר בהספד ותענית. אכן בדעת התוס' עפ"י הגר"א יש לומר דלא בטלה מגילת תענית לענין הפורים כלל, הלכך אף בראשון אסור בהספד ותענית מכח מגילת תענית.

[אותיות בג - באו בחלק א']

ד ויש להתבונן בטעמו של הר"ן דלא ס"ל לאסור בהספד ותענית משום מגילת תענית, ובמאי פליג על סברת התוס'. ונראה להוכיח ששיטת הר"ן שאין חיוב נפרד לעצמו משום מגילת תענית בימי הפורים אלא אך מתקנת מרדכי ואסתר, דהנה מבואר בגמרא בתענית (יח) שאף הימים שלפני אותם ימים-טובים דמגילת תענית אסורים בהספד ותענית, [ויש בזה כמה שיטות בגמרא ובראשונים, ע"ש בר"ן ובראשונים מגילה ו]. והקשו התוס' (בתענית שם) היאך אנו מתענים תענית אסתר הלא הוא יום שלפני הפורים. ותירצו בתירוץ אחד משום דמגילת תענית בטלה, ואע"פ שלחנוכה ופורים לא בטלה זהו רק לענין ימי חנוכה ופורים עצמם אבל כלפי דין הימים שלפניהם - בטלה. והראב"ד (ב'כתוב שם' מגילה) הטעים עוד, שלא יתכן שהטפלים לחנוכה ופורים יהיו עדיפים משאר הימים הטובים שבמגילת תענית. עוד תירצו התוס' עפ"י המבואר בגמרא שיום י"ג באדר הוא 'יום ניקנור' המוזכר כיו"ט במגילת תענית שנהרג בו אחד מרשעי יוון, וכיון שהיו"ט דגופיה בטל, כך בטל האיסור מחמת היום שלפני הפורים, וכמו שאמרו בגמרא גבי 'יום טוריינוס' ב"ב באדר שעוד בזמן הבית בטל אותו יום מפני פורענות שארעה בו שנהרגו בו שמעיה ואחיה, ואמרו בגמ' שיכול להתענות באותו יום הגם שהוא היום שלפני יום ניקנור ואין מתענים בימים שלפניהם - מקל וחומר, דאם אותו היום בטל ודאי שאין לאסור מחמת שהוא יום שלפני יו"ט, וא"כ הוא הדין לענין תענית אסתר, שהוא יום ניקנור שבטל משבטלה מגילת תענית.

והר"ן (בתענית) נחלק על שני התירוצים. ונראה לבאר דנידון זה תלוי בגדר דין הימים שלפניהם האסורים בהספד ותענית, האם הוא מוגדר כסניף ופרט מדיני היו"ט או שהוא איסור לעצמו שגזרו גם על הימים שלפני היו"ט. ונראה שהתוס' נקטו שהוא איסור בפנ"ע ולפי"ז מובנים שני התירוצים שכתבו; דכיון שבטלה מגילת תענית לענין הימים טובים, הלכך בטל ג"כ האיסור דימים שלפניהם וכפי שהוסיף הראב"ד דלא גרעי הימים

א תנן בפ"ק דמגילה (ו): אין בין אדר הראשון לאדר השני אלא קריאת המגילה ומתנות לאביונים. ודייקינן בגמרא הא לענין הספד ותענית זה וזה שוין. וכתבו התוס' שיש נוהגים לעשות משתה ושמחה בי"ד ובט"ו, ודייקו כן מריהטת המשנה דדוקא לענין מקרא מגילה ומתנות לאביונים חלוק אדר הראשון מהשני, אבל לא לענין משתה ושמחה. וכן דעת הסמ"ק. ואולם התוס' דחו דאדרבה משמע בגמרא דדוקא בהספד ותענית אסור מכלל דשמחה ומשתה ליכא, דאל"כ לאשמעינן משתה ושמחה וממילא נאסר בהספד. וכן הסיקו התוס' להלכה שאין צריך להחמיר לעשות משתה ושמחה באדר הראשון. והרמ"א (באו"ח תרצו) הביא הדעה שחייב להרבות במשתה ושמחה בי"ד שבאדר ראשון, וכ"ה ברבנו פרץ (בהגהותיו על הסמ"ק), וכתב הרמ"א שאין נוהגין כן ומ"מ ירבה קצת בסעודה כדי לצאת ידי המחמירים, 'וטוב לב משתה תמיד'.

והר"ן (במגילה שם) צדד שיש לעשות סעודה בראשון דהא מסקינן בגמרא שאסור בהספד ותענית ואיסור זה הא ילפינן (ה): מדכתיב 'ימי משתה ושמחה' - שמחה מלמד שאסור בהספד, משתה מלמד שאסור בתענית וא"כ מוכח שאף פורים קטן בכלל ימי משתה ושמחה. ואכן יש להבין את דעת התוס' לחלק בין חיוב משתה ושמחה לאיסור הספד ותענית, והלא מכתוב אחד ידענו שניהם.

ובבאור הגר"א (תקסח, ז) מבואר לתרץ שלדעת התוס' איסור הספד ותענית באדר הראשון אינו משום קרא ד'ימי משתה ושמחה' האמור במגילת אסתר אלא משום מגילת תענית, שהרי ימי הפורים נמנו במגילת תענית כיומיא דלא למספד ולא להתענאה בהון, ומסקינן בר"ה (יט) שאעפ"י שבטלה מגילת תענית לאחר החורבן, לענין חנוכה ופורים לא בטלה. והרי בגמרא (מגילה ה): אמר רבא לא נצרכא [הך דמגילת תענית] אלא לאסור את של זה בזה ואת של זה בזה, כלומר שי"ד וט"ו אסורים שניהם בהספד ובתענית הן לבני פרוזים הן לבני המוקפיין - מזה מבואר שמלבד הדין הנובע מהכתוב במגילת אסתר יש בפורים עוד חיוב מכח מגילת תענית, דלא בטלה לענין חנוכה ופורים, ונמצא שאף כי לענין מצוות הפורים המחויבות מהכתוב במגילת אסתר, ילפינן שאינם אלא באדר השני [אם משום מסמך גאולה לגאולה, אם משום דכתיב 'השנית', כדאמרינן בגמרא], אך לענין החיובים הנובעים ממגילת תענית, שני האדרים שוים המה. וייסד הגר"א שלענין הדברים התלויים בתאריך יש לקיימם בשני החודשים, ששניהם בכלל 'אדר' הם [דלא כהרא"ש שהראשון אינו אלא כשבט], וכדמוכח בגמרא דלולא קרא ד'שנה בשנה' שכל השנים שוות, הוה אמינא לעשות הפורים בשני החודשים. ואם כן הרי זו היא כוונת התוס', שאמנם 'ימי משתה ושמחה' האמורים במגילת אסתר אינם אלא בשני, אבל ישנו פן נוסף לפורים מחמת מגילת תענית, שהתאריך עצמו שנעשה בו נס מחייב שלא להספיד ולהתענות בו, וזה נוהג בשני האדרים שהרי הוא אותו התאריך. וכן ביאר בשפת אמת (מגילה ו:).

ותענית, מדברי סופרים ולא מדברי קבלה] ואילו הראב"ד חולק וסובר שאין בזה חיוב לעצמו אלא גילוי על החיוב הראשון, שהיו"ט האמור במגילת אסתר נוהג בעצם בשני הימים, לכרכים ולמוקפין. והנה הר"ן בתענית שם נקט כהראב"ד שאת שני הימים גזרו מרדכי ואסתר לכולם, ואין במגילת תענית חיוב פורים העומד בפני עצמו. וא"כ נמצא שהר"ן במגילה הנ"ל דלא ס"ל כהתוס' לחלק גבי פורים קטן בין משתה ושמחה לאיסור הספד ותענית מכח מגילת תענית, הולך לשיטתו במסכת תענית שאין במגילת חיוב בפני עצמו. ואילו התוס' - כבאור הגר"א - נקטו שהכתוב במגילת תענית הוא גדר חיוב לעצמו.

ויש להביא עוד כשיטת הראב"ד והר"ן ממה שכתב הרמ"א (תרצו, ד) שאין אבלות נוהגת בשני הימים, בי"ד ובט"ו [גם לפרזין וגם למוקפין]. והרי אם יסוד דין שני הימים הוא מתוקף מגילת תענית בלבד, הלא הימים שבמגילת תענית אינם שייכים לדין אבלות אלא להספד ותענית - ומוכח שתוקף דין שני הימים הוא מהכתוב במגילת אסתר שהם ימי שמחה, ואילו ממגילת תענית לא למדנו אלא גילוי מלתא ליתן את של זה בזה.

ה) אכן נראה שיש לפרש פלוגת התוס' והר"ן בדרך אחרת, באופן שאף התוס' מודים שאין חיוב בפנ"ע מחמת מגילת תענית, ואכן הרי לא הזכירו כלום בדבריהם ממגילת תענית, ופשטא דמלתא מורה יותר שאף בלא הכתוב במגילת תענית נקטו שבפורים קטן יש איסור הספד ותענית מחמת עיקר תקנת ימי הפורים הכתובה במגילת אסתר, אלא שצ"ב אם כן הלא מקור הדבר הוא מהכתוב 'לעשות אותם ימי משתה ושמחה' והיאך מחלקינן בין איסור הספד ותענית הנוהג בראשון למצות משתה ושמחה שאינה אלא בשני והלא מקרא אחד ילפינן לה, וכטענת הר"ן.

אך נראה להוכיח ששני ענינים נכללו בימי משתה ושמחה, דהנה סעודת פורים שעשאה בלילה לא יצא ידי חובתו, ומ"מ איסור הספד ודאי יש גם בלילה. וטעם הדבר - כמוש"כ בקה"י - שאף כי הניהוג המעשי של משתה ושמחה אינו אלא ביום אבל היום כולו הוא 'יום' משתה ושמחה, דומיא דתעניות קלות המתחילות בפועל מהבוקר ואעפ"כ מעיקר דינא אומרים אף בתפילת הערב 'עננו ביום צום תעניתנו', דהא 'יום התענית' מתחיל כבר מהלילה (ונתבאר באריכות במק"א). ואם כן יש לומר שסוברים התוס' שאף כי בי"ד וט"ו באדר הראשון אין את הניהוג המעשי של ימי הפורים, אבל החפצא של היום התלוי בתאריך הוא אף באדר הראשון [וכפי שנתבאר לעיל בחלק א'] שלענין דינים התלויים בתאריך דעת המג"א והגר"א ששני האדרים שוים הם], ולכך ימים אלו אסורים בהספד ובתענית דהם 'ימי שמחה' הגם שאין בהם מצות משתה ושמחה בפועל, ודומיא דלילה שהוא יום משתה ושמחה בלא ניהוג מעשי של משתה ושמחה.

והר"ן דחולק ס"ל דלא דמי ללילה שלמחרת איכא משתה בפועל הלכך חשיב כבר בלילה 'יום משתה ושמחה', משא"כ הכא דליכא משתה כלל היאך יתכן להחשיבו 'יום משתה ושמחה'. אכן בדעת התוס' נראה עפ"י מה שהארכנו במקום

שלפניהם משאר ימים טובים עצמם. ואילו היה גדר ימים שלפניהם כסניף מדיני היו"ט גופא, הלא כיון שחנוכה ופורים לא בטלו בדין הוא שגם הימים שלפניהם הנובעים מדיני הפורים גופיהו דלא יבטלו, ואין זה ענין לשאר ימים טובים שבטלו - אלא משמע שנקטו שהוא איסור נפרד לימים שלפניהם ואיסור זה בטל כשבטלה מגילת תענית. וכן התירוץ השני, שהואיל וביטלו את יום ניקנור כמו"כ ביטלוהו משום 'ימים שלפניהם' - ואם דין הימים שלפניהם מסתעף מדיני היו"ט אין כל הוכחה מדבטלו את יום ניקנור שייבטלו משום ימים שלפניהם [ולא דמי ליום טוריינוס דכיון שחזר ונעשה יום צער ואבל שארעה בו פורענות, לכן גם בטל הדין ד'ימים שלפניהם' שבו, משא"כ כאן לא הפך זה ליום אבל וכמוש"כ הר"ן].

והנה הבעה"מ (במגילה ו) תירץ עוד שכשם שאמרו (בר"ה יט) שבצום גדליה בזמן בית שני שהיה יום טוב ואעפ"כ מותר לצום ביום שלפניו, דדברי קבלה אינם צריכים חיזוק הלכך לא אסרו את היום שלפניו, הכי נמי יום הפורים שהוא מדברי קבלה א"צ חיזוק ומותר להתענות לפניו. והוסיף שזהו רק לבני פרזים אבל המוקפים הא אסורים בי"ד רק מכח מגילת תענית, כדאמרינן במגילה (ה): 'לא נצרכא - להא דקתני במגילת תענית יום י"ד ויום ט"ו יומי פוריא אינון דלא למספד בהון - אלא לאסור את של זה בזה ואת של זה בזה, ועל כן הם צריכים חיזוק ביום שלפני י"ד. ואכן הפר"ח (סוסי תרפו) צדד לפי"ז לאסור לבני ירושלם להתענות תענית אסתר ביום י"ג שהרי הימים שלפניהם אסורים בהספד ובתענית, אלא שסיים שאין המנהג כן. והראב"ד חולק על בעה"מ שלפי דבריו יוצא שבני הפרזים מותרים להתענות ביום שלפני י"ד ואילו בני כרכים שאיסורם בהספד ותענית בי"ד רק מחמת שהוא יו"ט לבני הפרזים, יהיו חמורים יותר ליאסור ביום שלפניו, וזה אין מסתבר - וכתב הראב"ד שעיקר סברת בעה"מ ליתא, שאין איסור נוסף בפורים מחמת מגילת תענית, דמגילת תענית לא הוסיפה כלום על מה שגזרו מרדכי ואסתר, רק למדנו ממנה ד'שני הימים האלה' הם כיום טוב ארוך של פורים, שעל כן יש איסור של זה בזה ושל זה בזה, ואמנם המצוות המעשיות נוהגות רק פעם אחת, לכל אחד ביומו, אבל עיקר היו"ט הוא בשני הימים.

[ולגוף השאלה תירץ הראב"ד (מובא בר"ן בתענית) מפני שאין זו תענית של פורענות אלא זכר לנס, לכך מותרת בערב יום טוב. והמכתם הוסיף שזו תענית של שמחה ולא של אבל. וכן איתא במרדכי (ריש מגילה) מהשאלות (סו) שכל התעניות החלות בשבת מאחרים ולא מקדימים משום דלא מקדמינן פורענותא, משא"כ תענית אסתר כשנופלת בשבת מקדימים, דאינה תענית של פורענות אלא של נס. כלומר שהתענית גם היא חלק מפרסום הנס, וכדברי הארחות חיים (המועקים במשנ"ב תרפו), שהנס בא על ידי התפילה והזעקה. ועוד כתב הראב"ד שתענית זו תיקנו מרדכי ואסתר, ככתוב 'דברי הצומות וזעקתם'. והר"ן חלק ונקט שאין צום זה אלא מנהג הגאונים ולא הוזכר בגמרא ובודאי לא תקנת מרדכי ואסתר, ופירש הכתוב באופן אחר. אכן ר"ת (בתוס' ריש מגילה) פירש דברי הגמרא 'זמן קהלה לכל' - תענית אסתר, אך הראשונים חולקים וסוברים שהיא תקנה מאוחרת].

הרי לפנינו מחלוקת בעה"מ וראב"ד בעיקר דין הפורים המוזכר במגילת תענית; להבעה"מ יש כאן גדר חיוב נוסף מלבד האמור במגילת אסתר [האוסר את בני הכרכין במוקפין בהספד

ולהודות בה על הנסים, וההודאה נעשית לעולם בברכה, וזו היא אמירת 'על הנסים' שהיא עיקר בסעודה. ועל כן סובר רש"ל שמחזירים אותו אם לא אמר.^ג

ובן מוכח מדברי הרא"ם (בהגהותיו לסמ"ג), שעמד על דברי הרמב"ם בסוף מנין המצוות הקצר שלו (שבפתיחת ספר היד) שמנה מצוות דרבנן ולא הזכיר ממצוות הפורים אלא מקרא מגילה; וצו לקרוא המגילה בעונתה כדי להזכיר שבחיו של הקב"ה ותשועות שעשה לנו והיה קרוב לשועתנו כדי לברכו ולהללו וכדי להודיע לדורות הבאים שאמת מה שהבטיחנו בתורה ומי גוי גדול אשר לא אלקים וגו'. - ומה טעם השמיט שאר מצוות היום? ופירש שכולן נכללו בדברי הרמב"ם כי ענין כולן אחד הוא, משום הזכרת נסי הקב"ה ונתינת ברכה והלל, ונקט הרמב"ם אחת מהן כדוגמא. הרי לנו שגדר הסעודה להיות סעודת הודיה והלל.

ובן הבאנו מדברי רש"י בפירוש המגילה שפירש 'והימים האלה נזכרים ונעשים בכל דוד ודוד משפחה ומשפחה' - מתאספין יחד ואוכלין ושותין יחד. וציין אליו בהגהות חשק שלמה (שבת נד), ופירש בזה מדוע כשנסתפקו בגמרא (שם) מהו להזכיר של חנוכה בברכת המזון, לא הזכירו פורים - שהרי כתבו התוס' שלכך נסתפקו רק בברכת המזון ולא בתפילה משום דליכא פרסומי ניסא כולי האי, וא"כ בפורים פשוט היה שצריך להזכיר משום דבפורים גם בבית יש פרסומי ניסא כמו בבית הכנסת, כי הכל מתאספים וכפרש"י. הרי שענין הסעודה עצמה היא פירסום הנס ולכך היא נעשית ברוב עם, וכדכתיב 'וירוממהו בקהל עם'.

ומבואר בזה שחלוק גדר סעודה זו משאר סעודות שבת ויום טוב, שבהן הסעודה עיקרה רק כאמצעי לעונג ולשמחה, ואילו בפורים המשתה והסעודה הם מעיקר המצוה, שמראה בזה פירסום הנסים והודאה עליהם, וכדברי הגרי"ז שלכך חובת המשתה בפורים 'עד דלא ידע' וכו' שלא כשאר המועדים, כי שם די במה שהוא מגיע לשמחה ולעונג על ידי שתייתו, ואילו בפורים השתיה עצמה מצוה, וכל עוד יודע בין ארוך לברוך נמשך עליו חיובו זה.

והוא שאמרו בגמרא (פסחים סח:): מר בריה דרבינא כולה שתא הוה יתיב בתעניתא לבר מעצרתא ופוריא ומעלי יומא דכיפורי. עצרת - יום שניתנה בו תורה. פוריא - ימי משתה ושמחה כתיב וכו'. ופירוש הדבר, במה נתיחדו ימים הללו משאר ימים טובים שיש בהם מצות שמחה - שבשאר הימים האכילה היא בשביל השמחה והעונג, אם כן כשחפץ בתענית ומצטער באכילתו, כגון בתענית חלום [שבזה מדובר כאן, כמו שפירשו התוס' בברכות מט:]: - היה יושב בתענית, משא"כ אותם שלשה ימים האכילה עצמה היא המצוה וכו"ל לענין סעודת פורים, וכן לענין עצרת - שרק על ידי אכילה ושתיה מראה שנוח ומקובל יום זה לישראל (וכפרש"י). וכן בערב יום הכפורים האכילה עצמה היא המבוקשת.

נמצא מבואר שלסברת התרומת-הדשן עיקר המחייב בסעודה הוא הנס, שלכך די כשמתחיל הסעודה ביום עצמו. ואילו

אחר עפ"י יסוד האחרונים (מרחשת כב; צפנ"ע ריש הל' מגילה; קה"י מגילה ג - עפ"י לשון הגמרא במגילה יח כגורסה דידן, וריצ"ג גרס אחרת) ששני דינים יש במצות מגילה: 'מצות קריאה' ו'פרסומי ניסא', וביאר בצפנ"ע שהם שני דינים החלוקים בעיקר יסודם, מצות קריאה שהיא מחובת היום, ודין פרסומי ניסא שחיובו מחמת הנס שארע בימים אלו ואינו מוגדר כ'חובת היום', שמצד זה נובע הדין דבני כפרים שהקלו עליהם לקרוא ביום הכניסה וכדילפינן מ'בזמניהם' שיש כמה זמנים הראויים לפרסום הנס, הגם שאין מקיימים את מצות הקריאה מצד חובת היום. ופירשנו בזה כמה וכמה ענינים. וראינו שם לחקור לענין 'משתה ושמחה', האם יסוד הדין הוא מחובת היום או שהנס מחייבו. והנה בפשוטם של דברים משתה ושמחה היא מצות היום עצמו, ומשום כך אמרו בגמרא (ה). שאעפ"י שכפרים מקדימים ליום הכניסה אבל שמחה אינה נוהגת אלא בזמנה. ומה ענין חילוק זה, והלא 'זמנים הרבה תקנו להם' ולבני כפרים זהו זמנם - אלא שיש לחלק בין הדינים השייכים לפרסום הנס, ובין הדינים השייכים ליום עצמו. ומשתה ושמחה הם מדיני היום עצמו, 'ימי משתה ושמחה'.

ובן נראה לדקדק מלשונות הרמב"ם, שבתחילת הלכות מגילה כתב 'קריאת המגילה בזמנה מצות עשה מדברי סופרים וכו'. איזהו זמן קריאתה - זמנים הרבה תקנו לה חכמים שנאמר 'בזמניהם', ואלו הן זמני קריאתה וכו'. ולענין שאר מצוות היום, כתב (בפ"ב הי"ד) 'מצות יום י"ד לבני כפרים ועיירות ויום ט"ו לבני כרכים להיותן יום שמחה ומשתה ומשלוח מנות לריעים ומתנות לאביונים'. הרי מדוקדק בדבריו ששאר המצוות מלבד קריאת המגילה, מוגדרות כאופי היום בעצמו, להיות הימים ימי שמחה ומשלוח מנות וכו', ואילו מצות המגילה היא כדבר נפרד, לקרותה בזמנה, כלומר בזמן הראוי והשייך לה בהתאם לכל מקום ומקום.

ואולם בתרומת הדשן (ק) מבואר שיש מקום לאידך צד, שכתב ליישב קצת מנהג העולם שמתחילים סעודת פורים לפנות ערב ועיקרה נעשית בלילה [אם כי הוא עצמו נמנע מלנהוג כן, וכמנהג רבותיו], שהואיל והתחיל לאכול מבעוד יום הרי הכל אותה סעודה, גם אם עיקרה בלילה. ולכאורה אין הסברא מובנת הלא סוף סוף אינו מקיים משתה ושמחה ביום הפורים עצמו - ומשמע דסגי בשם 'סעודת פורים' הגם שאינה ביום פורים גופא, והיינו משום ש"ל שעיקר המחייב לסעודה היינו הנסים וההצלה, לקבוע עליהם סעודת הודיה ופרסום הנס, הלכך כל שהתחיל סעודה זו בזמן הנס הרי כבר מישך שייכא לנס וחל שמה עליה, אעפ"י שעיקר המשתה אינו ביום עצמו, כי לא היום לבדו גורם אלא הנס גורם והיום אינו אלא משייך את הסעודה לנס.

והנה המגן-אברהם (תרצה סק"ט) הביא ממהרש"ל שאם לא הזכיר בפורים 'על הנסים' בברכת המזון - חוזר שהרי מחויב הוא בסעודה [שלא כחנוכה]. והקשה הלא אף בתפילה שמחויב בה ודאי, אם שכח 'על הנסים' אין מחזירים אותו, וכל שכן ברכת המזון. וכתב הנצי"ב לבאר סברת מהרש"ל על פי דברי השאלות (שאלתא סז) 'דמחייבין דבית ישראל למיכל ומשתה בפוריא ואודווי ושבוחי קמי שמיא על כל ניסייא דעבד לן' - ופירש שהכוונה לומר שהסעודה עצמה נתקנה להלל ולשבח

ג וא"ת מאי שנא מחנוכה שקבעו בהודאת הנס בתפילה ואעפ"כ אם לא הזכיר אין מחזירים אותו, וא"כ מאין פשוט למהרש"ל שתקנה זו הודיה בסעודה אלימה טפי? יש לומר דשאני התם שעיקר התפילה וההודאה שבתפילה לא קבעוה על הנס, אלא שתקנו להוסיף בה הודאת הנס, משא"כ כאן שעיקר מצות הסעודה היתה להודות על הנס ולהזכירו בברכה.

בבאדר הראשון דליכא דין פרסומי ניסא רק משתה ושמחה דחובת היום, אין כל מניעה לעשותו אף בשבת. ולכן פשוט וברור הוא שגם להר"ן שצריך סעודה בפורים קטן, אין נוהג הדין ד'לבסומי' שהוא ענין פרסום הנס, וא"כ מאותו הטעם גופא אפשר לעשות סעודתו אף בשבת.

ולפי הבחנה זו נוכל להבין שיטת התור"ד, שכתב שבאדר הראשון נוהג איסור הספד ותענית לבני פרוזים בי"ד ולבני כרכין המוקפין בט"ו, ומה שאמרו לאסור את של זה בזה ושל זה בזה - דוקא באדר שני אמרו, ולא בראשון [והמאירי נסתפק בדבר. ואנן לא קיי"ל כן אלא נוהג בשני הימים בין לפרוזה בין למוקפין]. ומה טעמו בחילוק זה - אך נראה שנקט הרי"ד לחלק בין יום פורים הגמור שנוהגים בו גם הניהוגים המעשיים, לחפצא ד'יום שמחה', שרק כלפי יום פורים גמור שבאדר שני שנוהגות בו המצוות המעשיות, על זה נאמר לאסור את של זה בזה שהם כיום טוב ארוך, משא"כ באדר הראשון שאינם אלא ימי שמחה מצד התאריך אבל אינם ימי הפורים להיות נוהגים בהם כל הניהוגים המעשיים, הלכך אינם בכלל 'יומי פוריא' דמגלת תענית להחשב כיום אחד ארוך לאסור את של זה בזה.

ועדיין צ"ב שיטת רבנו פרץ, דהנה התוס' בהביאם השיטה השניה כתבו שנוהגים לעשות ימי משתה ושמחה בי"ד ובט"ו של אדר הראשון. וכן הוא בסמ"ק. ואילו רבנו פרץ כתב שנהגו יום אחד. וכן הביא הרמ"א בשמו. [ויש להעיר שהפמ"ג כתב דהיינו בי"ד בלבד, בין לכרכים בין לפרוזה (והובא במשנ"ב). וזה צ"ע בסברא, מדוע בני הכרכין יעשוהו בי"ד. וגם רבנו פרץ לא דיבר אלא על הפרוזה, ועל זה כתב שעושים בי"ד, אבל לא מיירי בכרכים].

ולכאן סברת רבנו פרץ היא שלעולם אין לעשות משתה ושמחה בשני הימים, בין באדר ראשון בין בשני. ואולם בלשון רבנו פרץ שבהגהות מיימוניות (בדפוס קושטא, שהביא הב"י תרצז) מבואר שבאדר השני נוהגים לעשות סעודה בשני הימים [וע' ברמ"א (תרצה, ב) שהביא ממנהגי טירנא שחייבים לעשות קצת סעודה בשני הימים, ובבהגר"א תמה], ורק באדר הראשון נוהגים יום אחד. ועל כל פנים צ"ב אם נהגו בני הפרוזה בסעודה באדר שני בט"ו, למה לא נהגו כן אף בראשון. וצ"ל שלא עשו כן מדינא אלא בתורת מנהג, לעשות מעין יו"ט אף בשני, ובאדר ראשון לא נהגו.

ד וכן העירו אחרונים - ע' בספר זה השלחן (תרצז); הליכות שלמה פורים פי"ט הערה 82 ועוד. אכן בסברא נראה שיש מקום גדול להפמ"ג עפ"י הרמב"ן ריש מגילה שעיקר הנס היה לבני הפרוזה שאין להם מנוח, ובתחילה רק הפרוזה נהגו בי"ד לעשותו יום טוב, ורק לאחר זמן תיקן מרדכי גם על בני הכרכין ועשה להם היכר שיעשו בט"ו כשושן, וא"כ נראה שבאדר ראשון לא תיקן מרדכי אלא ש"מ מצד מה שנעשה באותו תאריך פדות והצלה לפרוזה שזוהו עיקר הנס, נוהגים כל ישראל בשמחה ומשתה, אבל אין זה חילוקי זמנים כמו בפורים עצמו. [ודמי קצת לכן כרץ שיוצא בדיעבד בקריאת י"ד לכמה דעות. וכן בעיירות המסופקות שקוראין בברכה בי"ד, שבעצם הוא עיקר הזמן לכולם, אלא שתקנו לבני כרכין יום אחד, הלכך במקום שאין תקנה כגון באדר הראשון, חזרו כולם להיכלל בדין י"ד].
ואולם מלשון התור"ד (מגילה ו: נראה שלפרוזה הוא בי"ד ולכרכין בט"ו, וז"ל: 'זשון בהספד ובתענית שאסורין זה בזה, פירוש עיירות בי"ד וכרכים בט"ו אבל לאסור של זה בזה לא נאמר אלא באדר שקורין את המגלה'.

ברמב"ם משמע שהיום הוא המחייב לעשות הסעודה, ואולם סעודה זו צריכה להיות ניכרת שהיא סעודת הודיה ופרסום הנס. (וע"ש עוד תוספות דברים בהרחבה).

ובדעת הר"ן ראינו שסובר שיסוד המחייב של הסעודה הוא היום, שלכן כתב דבפורים המשולש דוחים הסעודה ליום ראשון ואין עושים אותה ביום שישי כי עדיין לא הגיע יום החיוב. והקשה הטו"א אם כן למה את המגילה קוראים אז - אך התירוץ הוא שהמחייב את המגילה הוא הנס ואינו תלוי ביום דוקא וכנ"ל, ואילו הסעודה היום מחייבה ורק לאחר שנכנס היום חייבים בה.

וא"כ הרי אזלו התוס' והר"ן לשיטתם; התוס' נקטו שמצות משתה ושמחה יסודה בפרסומי ניסא ולא מגדרי היום עצמו, ואילו היום עצמו נחשב כיום טוב לענין שאסור בהספד ותענית, אבל הניהוגים המעשיים יסודם בנס ולא ביום, הלכך באדר הראשון דליכא דין פרסומי ניסא כדילפינן בגמרא, ליכא מצוה מעשית של ניהוג משתה ושמחה, ומ"מ עיקר החפצא דהיום שוה בשני האדרים שהרי הוא אותו תאריך והוא 'יום שמחה', הלכך יש איסור הספד ותענית הגם שאין ניהוג מעשי דמשתה ושמחה שיסודם בפרסום הנס. ואילו הר"ן אזיל לשיטתו שהמשתה והשמחה הם מגדרי היום גופא, וכיון שהוא מדיני היום הרי מובן שנקט שלא שייך 'יום משתה ושמחה' שאסור בהספד ותענית ואין בו משתה ושמחה.

[ובחת"ס (בשו"ת האו"ח רח) התבארה דרך אחרת בזה, וחידש שם שעיקר חיוב עשיית זכר לנס בפורים היא מהתורה, ורק המצוות המעשיות דמקרא מגילה וכו' הם מדרבנן, ובאדר ראשון מתקיימת המצוה דאורייתא דעשיית זכר לנס באיסור הספד ותענית].

(ו) ובזה יובן ענין נוסף, דהנה היה מקום לעורר לפי שיטות הפוסקים שמצוה לעשות סעודה בפורים קטן, הרי כשחל יום זה בשבת כדהשתא, תהא מצוה לעשות סעודה ביום ראשון, והרי לא שמענו כדבר הזה, ומאי טעמא. אך הנה הר"ן שם כתב [כן הגרסה הנכונה למעיין - עפ"י הגהת הדרך-תמים] שמדברי קבלה די בסעודה יתירא כסעודת יום טוב, ומה שאמרו חייב אינש לבסומי - היא תקנה דרבנן, אבל החיוב דמעיקרא אינו אלא בסעודה יתירה. וא"כ הרי נראה שהולך לשיטתו שהסעודה היא חובת היום ומצד חובת היום דינו לעשותו כיום טוב לענין משתה ושמחה, כלומר כסעודת שאר ימים טובים, ואילו החיוב לבסומי הוא ענין נוסף מדרבנן מצד פרסומי ניסא. והנה מה שאין עושים סעודה בשבת בפורים המשולש, שלא כשאר ימים טובים החלים בשבת - כבר כתבו הראשונים עפ"י הירושלמי, לפי ששמחתו של יום השבת קיימת בלאו הכי ואין ניכרת סעודת פורים. ויש להבין אמאי צריך שתהא ניכרת סעודה זו יותר משאר ימים טובים, ומאי שנא משאר יו"ט שחל בשבת שאין נדחית סעודת היו"ט למחרת - וי"ל משום הדין דפרסומי ניסא, נמצא אם כן

